

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/80 Mo

in de klacht nr. 160.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager, van beroep exporteur van bloemen en planten, was op 26 augustus 1996 in een veilinghal bezig verrijdbare containers in een vrachtauto te laden.

Bij het verzetten van de vrachtauto is de klep van het laadperron naar beneden geklapt en is klager met zijn linkeronderarm op een buis gevallen. Klager heeft daardoor letsel bekomen.

De eigenaar van de vrachtauto heeft bij verzekeraar een motorrijtuigverzekering en bij een andere verzekeraar een bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering (AVB). De AVB verzekeraar heeft te kennen gegeven dat het klager overkomen ongeval niet is gedekt onder de AVB polis en heeft de stukken naar verzekeraar gezonden. Verzekeraar heeft klager daarop bij brief van 9 oktober 1996 - onder meer - het volgende bericht: 'Of het ongeval wel of niet op onze polis gedekt is staat nog niet vast. Maar om te voorkomen dat u "tussen wal en schip" valt hebben wij besloten dit ongeval in behandeling te nemen en na afwikkeling zoeken [AVB verzekeraar; RvT] en wij onder elkaar wel uit wie uiteindelijk moet betalen.'

2000/80 Mo

De klacht

Door verzekeraar is bij brief van 9 oktober 1996 aan klager toegezegd om het ongeval in behandeling te nemen en de schade af te wikkelen. Verzekeraar zou nadien met de AVB verzekeraar uitzoeken wie uiteindelijk zou moeten betalen. Verzekeraar deed die toezegging in de wetenschap dat zou kunnen blijken dat de schade niet op zijn polis gedekt was. Naar de mening van klager kan verzekeraar zich dan later niet meer beroepen op het ontbreken van dekking. Evenmin kan verzekeraar terugkomen op die toezegging indien achteraf de indruk wordt verkregen dat de toedracht anders is geweest dan werd aangenomen op basis van de schademelding van zijn verzekerde, aangezien ook ten aanzien van dat aspect door verzekeraar geen voorbehoud is gemaakt. Kort na 9 oktober 1996 is door verzekeraar een voorschot van fl 2.000,- aan klager betaald. Verzekeraar heeft vervolgens een schaderegelaar ingeschakeld om een onderzoek in te stellen naar het letsel van klager en de daaruit voortvloeiende schade, alsmede om de toedracht te onderzoeken. (Klager en zijn toenmalige belangenbehartiger gingen ervan uit dat dit verband hield met regres op de AVB verzekeraar). Tijdens een met klager en diens belangenbehartiger op 14 januari 1997 gehouden bespreking heeft de

schaderegelaar uitdrukkelijk bevestigd dat de uitkomst van zijn onderzoek geen invloed zou hebben op de bereidheid van verzekeraar om tot schade-vergoeding over te gaan. Verzekeraar heeft bij brief van 30 januari 1997 in weerwil van de gedane toezegging aansprakelijkheid afgewezen en meegedeeld dat hij het voorschot van fl 2.000,- terugvorderde. In de daarop met verzekeraar gevoerde briefwisseling heeft verzekeraar dit standpunt gehandhaafd.

Verzekeraar miskent dat door zijn toezegging zonder enig voorbehoud ten aanzien van dekking of schuldvraag, door de betaling van het voorschot en door de uitlating van zijn schaderegelaar bij klager het vertrouwen is gewekt dat verzekeraar tot afwikkeling van diens schade zou overgaan. Klager heeft de verklaring van verzekeraar opgevat, c.q. mogen opvatten als een door verzekeraar tot hem gerichte verklaring die ertoe strekt om het in deze bedoelde rechtsgevolg - afwikkeling van de schade - tot stand te brengen.

Door terug te komen op die toezegging handelt verzekeraar in strijd met de goede naam van het verzekeringsbedrijf.

Het standpunt van verzekeraar

Klager heeft door de omschrijving in het schade-aangifteformulier van de toedracht van het hem op 26 augustus 1996 overkomen ongeval bij verzekeraar de indruk gewekt dat de aansprakelijkheid voor het ongeval ofwel gedekt was onder de motorrijtuigverzekering, ofwel onder de AVB verzekering. Verzekeraar heeft klager op 9 oktober 1996 geschreven dat de AVB verzekeraar van mening is dat diens verzekering in dit geval geen dekking biedt. Verzekeraar heeft toen duidelijk medegedeeld dat op dat moment niet vaststond of de schade gedekt was onder de bij hem gesloten motorrijtuig-verzekering. Om te voorkomen dat

klager tussen wal en schip zou raken heeft verzekeraar klager in die brief tevens medegedeeld dat de schade in behandeling zou worden genomen en dat bij

2000/80 Mo

gebleken aansprakelijkheid onder de AVB verzekering verhaal op die verzekeraar zou volgen. Op verzoek van de toenmalige belangenbehartiger van klager heeft verzekeraar een bedrag van fl 2.000,- onder algemene titel betaalbaar gesteld aan klager, die in financiële moeilijkheden zou verkeren. Verzekeraar was daartoe niet gehouden en ging nog steeds uit van de door klager gegeven omschrijving van de toedracht. Dit is aan de belangenbehartiger meegedeeld. Voorts werd afgesproken dat een schaderegelaar van verzekeraar een nader onderzoek naar de schade zou instellen. Uit diens onderzoek bleek dat de toedracht van het ongeval op essentiële punten afweek van hetgeen aanvankelijk van klager was vernomen. Vanaf het moment dat de werkelijke toedracht van het ongeval bekend was heeft verzekeraar vastgesteld dat noch onder de motorrijtuigverzekering van verzekeraar, noch onder de AVB verzekering dekking was voor de schade van klager. Na het onderzoek bleek dat klager zelf verantwoordelijk was voor zijn val. De schaderegelaar van verzekeraar ontkent overigens dat hij de belangenbehartiger van klager heeft medegedeeld dat het te verrichten onderzoek geen invloed zou hebben op de bereidheid van verzekeraar om tot schadevergoeding over te gaan. Verzekeraar heeft derhalve na het onderzoek aansprakelijkheid afgewezen en eind januari 1997 de belangenbehartiger van klager bericht dat het voorschot niet zou worden teruggevorderd. Verzekeraar had immers zelf het risico van betaling van een voorschot genomen zonder tot betaling daarvan gehouden te zijn. Verzekeraar bestrijdt dat met zijn brief van 9 oktober 1996 bij klager het vertrouwen is gewekt dat zijn schade vergoed zou worden. Aansprakelijkheid is in dezen nimmer erkend. Bij de betaling van het voorschot onder algemene titel heeft verzekeraar uitsluitend oog gehad voor het eventuele 'samenloop probleem', waarbij vooralsnog werd voorbijgegaan aan de vraag wie aansprakelijk zou zijn en of er mogelijk eigen schuld van klager zou zijn.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager de klacht gehandhaafd en nog aangevoerd dat de omstandigheid dat aansprakelijkheid niet expliciet door verzekeraar is erkend, geen gewicht in de schaal legt met betrekking tot het bij klager opgewekte vertrouwen. Klager heeft de toedracht, zoals omschreven in het rapport van de schaderegelaar, bestreden. Klager wijst erop dat de kar waaraan hij zich heeft vastgegrepen, niet een florakar van de veiling, maar een privé-kar was. Deze is half zo groot als een veilingkar. Het nadeel is dat hij door zijn smalle bouw vrij snel kan omkiepen. De onderhavige kar die het ongeluk veroorzaakte, behoorde tot de lading en kantelde omdat hij niet was vergrendeld. Op het moment van het ongeval stond klager niet op het laadperron, maar in de vrachtwagen die toen al 3 meter om het laadperron verwijderd was.

2000/80 Mo

Het overleg met verzekeraar

In het overleg met de Raad heeft verzekeraar zijn standpunt gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Voorop gesteld moet worden dat de brief van verzekeraar van 9 oktober 1996 redelijkerwijs niet bij klager het vertrouwen kan hebben gewekt dat verzekeraar tot vergoeding van de schade zou overgaan, ongeacht de vraag of de schade onder de WAM verzekering en/of onder de AVB verzekering gedekt zou zijn. Uit die brief kan echter wel worden afgeleid dat verzekeraar zich bereid heeft verklaard op de voet van de Schaderegeling Schuldloze Derde (Bedrijfsregeling no 7), althans met overeenkomstige toepassing van die regeling als regelende verzekeraar op te treden. In dat kader moet verzekeraar worden geacht zijn schaderegelaar opdracht te hebben gegeven tot het instellen van een verder onderzoek.
2. De schaderegelaar heeft de toedracht van het ongeval in zijn rapport van 24 januari 1997 als volgt omschreven: "[Klager; RvT] hielp verzekerde mee met laden van zijn vrachtauto. Dat gebeurt in een zogenaamde dock-shelter, een veilinghal. Een vrachtauto wordt achterwaarts met zijn laaddeuren geopend tegen de hal aangereden. Wanneer een vrachtauto aankomt of vertrekt, kan een beweegbaar vloerdeel (dockshelterplaat) bediend worden. De dockshelterplaat moet dan eerst naar het hoogste niveau bewogen worden. Dan klapt een klep (voor het gemak noem ik deze maar dockshelterklep) uit. (.) Hierna wordt de shelterplaat met de klep uit naar beneden bewogen tot de laadvloer van de vrachtauto bereikt is. De hoogte van de laadvloer van een vrachtauto is (merkafhankelijk) verschillend, vandaar deze constructie. De klep vormt als het ware de brugverbinding tussen dockshelter en vrachtauto. De bediening van de dockshelterplaat geschiedt door verzekerde. [Klager; RvT] zou hier geen verstand van hebben gehad.
Verzekerde en [klager; RvT] hebben de auto bijna helemaal vol geladen, om de laatste paar dozen te lossen dient de auto iets verzet te worden. Terwijl verzekerde dit doet, valt de dockshelterklep naar beneden, terwijl de dockshelterplaat automatisch eerst zijn laagste punt opzoekt, om daarna terug te keren in horizontale beginstand. Terwijl de vloer zakt, bemerkt [klager; RvT] niet dat een zich achter hem bevindende, volgens verzekerde vol geladen veilingkar naar hem toerolt. De kar duwt [klager; RvT] als het ware naar voren zodat hij dreigde naar beneden te vallen (ongeveer een meter). [Klager; RvT] noch verzekerde was bekend met dit type laadvloer, omdat het hier nieuwbouw betrof.
[Klager] was niet bedacht op deze 'onverwachte aanval in de rug'. In een reflex pakt hij een van de geladen veilingkarren in de vrachtauto vast, om zo een val partij te voorkomen. Omdat de auto erg vol geladen was, was er geen ruimte om de karren te vergrendelen. De kar in de vrachtauto werd dus (door [klager; RvT]) eruit getrokken, en viel schuin tegen de kar aan die zich achter [klager; RvT] bevond. [Klager; RvT] zelf viel wel op de grond met het bekende resultaat. In feite mag [klager; RvT] van geluk spreken dat de twee karren die elkaar als het ware tegenhielden, niet bovenop hem zijn gevallen, die bleven dus hangen tussen de dockshelterplaat en de vrachtauto. Er is dan naar mijn mening ook geen sprake van afvallende lading o.i.d."
3. Verzekeraar heeft zich op grond van het hiervoor weergegeven rapport van zijn schaderegelaar op het standpunt gesteld dat de schade die klager heeft geleden, (ook) niet onder de dekking van de WAM verzekering valt en geheel door klager zelf

2000/80 Mo

moet worden gedragen omdat deze zelf verantwoordelijk bleek voor zijn val. De Raad overweegt hieromtrent het volgende.

4. Uitgaande van de omschrijving van de toedracht van het ongeval in het rapport van de schaderegelaar, kan niet worden gezegd dat verzekeraar zich in redelijkheid zonder meer op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzekeraar noch de AVB-verzekeraar dekking hoefde te bieden, omdat de verantwoordelijkheid voor het ongeval geheel bij klager zou liggen. Niet aannemelijk is geworden dat klager een verwijt treft voor het feit dat hij zich in de gegeven omstandigheden heeft vastgegrepen aan de (niet vergrendelde) kar in de vrachtauto. Door het hiervoor bedoelde standpunt in te nemen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad, zodat de klacht gegrond is. De consequentie daarvan is dat verzekeraar de behandeling van het schadegeval met overeenkomstige toepassing van de Schaderegeling Schuldloze Derde dient voort te zetten.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht gegrond.

Aldus is beslist op 3 juli 2000 door mr. M.M. Mendel, voorzitter, mr. D. H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, mr. E.M. Dil-Stork en mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(mr. C.A.M. Splinter)